

[Edvard Sørensen.]

yderligere kan komme til at bo der, og det maaske Beboere, der paafører Kommunen store Udgifter, Udgifter, som den Indtægt, de har af vedkommende Skatteyder, slet ikke svarer til.

Jeg vil derefter gøre nogle Bemærkninger til de enkelte Paragraffer. Da det ikke har været muligt i det Udvalg, der har været nedsat, at finde et Grundlag, hvorefter Rutebiler kunde erhvervsbeskattes af samtlige Kommuner, som Ruten gennemløber, hilser jeg med Tilfredshed, at man fuldstændig holder disse uden for Erhvervsbeskatningen. Som det vil erindres, har jeg tidligere fra denne Plads gjort mig til Talsmand for en rimeligere Erhvervsbeskatningsform end den, der praktiseres nu over for Rutebilerne, og som efter min Opfattelse er ganske urimelig i den Form, hvorunder den virker. Dette, at man i § 19 gør alle lige for Loven og ikke som tidligere lader fastlønnede indtage en gunstigere Stilling end andre, derved at de kun skulde beskattes, naar Indtægten var over 5 000 Kr., og kun af den Del af Erhvervsindkomsten, som var over 5 000 Kr., medens andre Skatteyder kunde erhvervsbeskattes selv af et meget ringe Beløb, det er en rimelig Foranstaltning, og efter min Opfattelse betyder det et Fremskridt i Loven. Et andet Spørgsmaal er, om det ikke var rigtigt at forhøje Beløbet paa 5 000 Kr., der er Grænsen for Skattepligten, til et højere Beløb, f. Eks. til 6 000 Kr. Jeg er ikke helt uenig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, som her fra denne Plads mindelig bad om, at dette Beløb endelig ikke maatte blive sat længere ned.

Den i § 21 paabudte Pligt for den, der har haft erhvervsskattepligtigt Erhverv, til at indsende Selvangivelse baade til Erhvervs-kommunen og til Opholdskommunen hilser jeg med Tilfredshed. Meddelelsespligten fra Erhvervskommunen til Opholdskommunen, som er fastslaaet i § 22, Stk. 4, er absolut en Fordel for alle Parter.

Efter § 24 oprettes der et Erhvervs-skatteudvalg for hele Landet. I Henhold til den gældende Lov er der for hver Amts-råds-kreds et Udvalg paa 3 Medlemmer, der afgør Klagespørgsmaalene med Ind-ankningsret til Indenrigsministeren. Selv om vi fra mit Partis Side er principielt imod Oprettelse af nye Bestillinger og Embeder, erkender jeg, at det, der er Maalet med Oprettelsen af dette Udvalg, nemlig ens-artede Afgørelser, lettere opnaas, naar der kun er eet Udvalg, end naar der er mange forskellige Udvalg, der har med Sagerne

at gøre. Den nuværende Ordning har antagelig medført, at adskillige Sager er henvist til Indenrigsministerens Afgørelse. Efter Lovforslaget faar Udvalget Afgørelsen af alle Spørgsmaalene i sin Haand med Indankningsret for Domstolene. Der er i alt Fald det tiltalende deri, at hvis vi skulde komme i den Situation, at vi havde en Indenrigsminister, vi ikke nærede blind Tillid til, saa blev hans Indflydelse paa dette Omraade uden Betydning, medens han tidligere har haft den afgørende Indflydelse.

Vi er fra mit Partis Side villige til i Udvalget at overveje Fordelene og Ulemperne ved det foreslaaede Udvalg og i Henhold til disse Overvejelser tage vor Stilling dertil; men det er vor Opfattelse, at man kan komme uden om dette Udvalg, nemlig derigennem, at vi lader Landsover-skatteeraadet være Klageafdeling for Erhvervsskatten. Det vil være den billigste Maade, og jeg vilde ogsaa mene, det vilde være forsvarligt at lægge det ind derunder.

I §§ 27 og 28 er angivet Beregningsreglerne for Erhvervsskatten. Jeg vil indrømme, at det er fuldt overensstemmende med Sandheden, naar Indenrigsministeren ved Fremsættelsen udtalte, at Beregningerne er ret komplicerede, den Indrømmelse vil Indenrigsministeren faa af alle Kommunal-mænd, der skal administrere Loven. Jeg skal ikke benægte, at det maaske vil være vanskeligt at finde en enklere Maade at beregne Skatten paa. Men dog er det vel et Forsøg værd, og jeg haaber her paa den højt-ærede Indenrigsministers Bistand. Det, der er Hovedlinien i Paragrafferne, er, at Indkomsterne behandles efter de samme Regler med Hensyn til Fradrag og Tillæg i Opholdskommunen og Erhvervskommunen, derefter følger Reglerne om Fordelingen mellem Opholds- og Erhvervskommunen af de indkomne Skattebeløb, og det bestemmes, at vedkommende Skatteyder kommer til at betale det Skattebeløb, han vilde være kommet til at betale, hvis han boede i den Kommune, der havde den største Ligningsprocent. Opholdskommunen skal, saa vidt jeg kan se, altid være sikret 40 pCt. af Skattebeløbet paa Indtægtsbeløb under 12 000 Kr. Det er et Spørgsmaal, om denne Procent er høj nok til Betaling af de Goder, Skatteyderne nyder i Opholdskommunen, men dette Spørgsmaal hører til dem, som vi maa overveje i et Udvalg.

Ud over det Spørgsmaal, jeg har nævnt her, er der adskillige andre Spørgsmaal, som vi ønsker grundigt oplyst i Udvalget, og hvis Klaring paa tilfredsstillende Maade vil være bestemmende for vor Stilling til Lovfor-